

อันเนื่องจาก ด้วยความรักและระลึกถึง

จากข้อเขียนของผมในชื่อเรื่อง “ ด้วยความรักและระลึกถึง ” ก่อนจะจบ ผมได้ออกตัวไว้ว่า “ ในการเขียนเรื่องข้างต้น ผมมิได้ขออนุญาตหรือขอความเห็นชอบจากผู้เป็นเจ้าของเรื่องราวคือ ดร. ป๋วย อึ๊งภากรณ์ แต่อย่างใดแน่นอน . . . เป็นการผิดมารยาท แต่ผมก็เห็นว่าไม่ผิดกติกาที่โลกนิยมปฏิบัติกัน เพราะบุคคลสำคัญ ๆ ของโลกนั้นเคยมีผู้นำเรื่องราวไปเขียนอยู่บ่อย ๆ อาจจะผิดหรือคลาดเคลื่อน โดยผู้เขียนไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวแก่เจ้าของเรื่องราวก่อน แต่ก็เป็นที่ติของผู้เป็นเจ้าของเรื่องที่จะแก้ไขความผิดหรือความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นนั้นโดยไม่มีผู้ใดสามารถยับยั้งได้ ”

ผมได้รับจดหมายจากท่านผู้เป็นเจ้าของเรื่องราวที่เขียนถึง และเห็นเป็นความจำเป็นที่จะได้ประพาศผิดมารยาทอีกครั้ง โดยการนำ “ ข้อเท็จจริงอันถูกต้อง ” ซึ่งท่านกรุณาชี้แจงมาเปิดเผยแก่ผู้อ่านที่ได้เคยอ่านข้อเขียนที่กล่าวแต่คำชี้แจงของท่านนั้น อาจจะมี ความมุ่งหมายเพื่อสร้างความเข้าใจอันถูกต้องแก่ผู้เขียนสถานเดียวก็ตาม

อนึ่ง ใคร่ขอออกตัวสักเล็กน้อยว่า ผมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำข้อความอื่นที่มิได้พาดพิงถึงโดยตรงมาเปิดเผยด้วย เพื่อให้สาระแห่งข้อเขียนที่ปรากฏแล้วแต่ยังไม่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเท่าที่จะทำได้ โดยมีได้มุ่งหวังที่จะให้เกิดความสำคัญแก่ตัวเองในฐานะผู้เขียนแต่อย่างใด และโดยนัยเดียวกัน ผมย่อมจะตัดทอนข้อความอื่นใดที่เห็นว่าแม้จะมีได้นำมากล่าวก็หาทำให้สาระสำคัญแห่ง

คำชี้แจงบกพร่องแต่ประการใดไม่ ในการนี้จึงใคร่ขออภัยท่านผู้เป็นเจ้าของ
เรื่องคือ ดร. ป่วย อิงภรณ์ อีกครั้งหนึ่ง คำชี้แจงที่ปรากฏในรูปของ
จดหมายถึงผู้เขียนนั้น มีดังต่อไปนี้

“ได้อ่านบทความของคุณแล้ว รู้สึกชอบใจที่ต่อสู้หาเขียนเรื่องให้และ
เขียนอย่างมีน้ำใจ การปฏิบัติต่าง ๆ ของผมและเมียนั้นก็เป็นทีที่เห็นกันอยู่ทั่วไป
แต่การตีความหยั่งซึ่งถึงเหตุผลแห่งการปฏิบัติเหล่านั้นมักจะกระทำกันไม่ถูกต้อง
แต่ที่คุณเขียนในบทความนี้ได้หยั่งเหตุผลและตีความในใจได้ถูกต้อง จึงรู้สึก
ว่าคุณเขียนอย่างมีน้ำใจ ข้อเท็จจริงคืออยู่บ้าง เท่าที่นึกได้ก็มีเรื่องโทรทัศน์
ที่มีคนเอามาให้ผมไม่รับจริง แต่ไม่ได้บอกว่ามีใช้แล้ว แต่จริงบอกว่าไม่ต้อง
การใช้ และเป็นจริงอย่างนั้น ที่บ้านผมระหว่างที่ผมกับเมียอยู่ไม่เคยมี
โทรทัศน์ เหตุผลสำคัญก็คือ ไม่อยากให้เด็ก ๆ ติดโทรทัศน์ อยากฝึกนิสัยให้
อ่านหนังสือมากกว่า พอโตแล้วจะดูโทรทัศน์ก็ตามใจ แต่มีนิสัยอ่านหนังสือ
แล้ว เหตุผลรองลงมาก็คือโปรแกรมโทรทัศน์ส่วนมากในเมืองไทย เป็น
anti-art โดยเฉพาะละครพูดที่ตัวละครไม่ท้องบทและเล่นอย่างขอไปที ที่น่าดู
ก็การกีฬา ที่อังกฤษดู ๆ ผมโตหมดแล้ว พ่อแม่เลยได้ดูโทรทัศน์ แต่ก็เลือก
ดูที่น่าดูเท่านั้น เพราะยังชอบอ่านหนังสืออยู่ ที่ผมดูมากที่สุด (รองจากข่าว)
ก็คือฟุตบอล ดูได้ทั้งเสาร์และอาทิตย์ และพุธ (เมื่อมี) เขาถ่ายดีมากและ
คนวิพากษ์ก็คล่องแคล่วว่องไวรู้จักผู้เล่นหมด

ที่ตลาดเคลื่อนข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งก็คือบ้านผมไม่ได้ซื้อระหว่างสงคราม
ซื้อเมื่อเลิกสงครามแล้ว ระหว่างสอบ Ph.D. ก็ที่จะกลับบ้าน จึงเขียนถึง
พี่สาวให้หาบ้านให้ที่ พี่เขากำลังจะซื้อสำหรับเขาเอง เขาเลยโอนมาให้ผม
ผมมีปัญญาชำระค่าบ้านเพียงครั้งหนึ่ง (๓๐,๐๐๐ บาท เก็บออมไว้ระหว่าง

เป็นทหาร) เป็นหนี้ธนาคารไว้อีกครึ่งหนึ่ง ผ่อนชำระด้วยเงินออมอีก ๓-๔
ปีจึงหมดหนี้

วลา

วลา

ขอให้ผมวางกว่าหนังสือหน่อยจะเขียนมาให้ ธปท. ปรีทรรคนั้นแน่ๆ ขณะนี้ยังต้อง
เขียน paper เรื่องการพัฒนา S.E. Asia อยู่ ช่วยบอกไพบูลย์ด้วยว่าผมไม่ได้
ดื่มหรือละเลย แต่เรื่องทีคิดจะเขียนคราวนี้คงเป็นเรื่อง “จากรองผู้ว่าการ ๗
เดือน มาเป็นผู้ว่าการ ๑๒ ปี”

นั่นแหละคือสิทธิของผู้เป็นเจ้าของเรื่องราวที่จะแก้ไขความผิดหรือความ
คลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นโดยไม่มีผู้ใดสามารถยับยั้งได้

“ศุกรเลิศ”

ธปท. ปรีทรรคนั้น

มิถุนายน ๒๕๑๖